

TAR KÁROLY

Kicsit kavart, kevert – avagy szonáta sípra, dobra, nádi hegedűre és szájharmonikára (részlet)

IV. tétel – Távoli

Egyszer egy galambfehér télen olyan hideg lesz, hogy befagy a pokol és mindenki mennybe megy, csak magam szorítom keményen sétabotom, hogy el ne essem, amikor megint vállamra veszem a lányok mosolygó kék szeméhez hasonlóan tiszta égboltot, és fittyet hányok a magasságos gondolatoknak, lábnyomomat befújja a tél és a jeges feledés pora, miközben lelkesen belegyalogolok a hívogató tüzes messzeségbe, ahol rátalálok a fekete lyukon túli páromra, akivel végre magam lehetek a tökéletes egész, a hibátlanul önműködő lélekszerkezet, a kézzelfogható és kifogyhatatlan jóság, a beláthatatlan bölcsesség tégelye. Addigra ezüstös szakállt növesztetek, hogy bennem magára ismerjen a nálam mindig öregebb Öregisten, akinek rögtön megtiltom majd, hogy imádjon, kezet fogok vele és vállon veregetem, hogy nyugdíjas szomorúságát oldjam kissé, vigasztalom, hiszen bátorító szavát talán nem hiába szórta szerteséjjel a könyörögve hívők között, kettőbe osztott világunkban paradicsomba csábítva minden halandót, kényszerképzetünknek szárnyakad nem hiába adott. A taposómalombokban gyötörtek többsége elrugaszkodni képtelen a jelenből, isteni szikránkat, akár a csipkedő kellemetlen bohát, körmös gondolkodásunk között szétpattintja, miközben a pillanat örömeivel tömjük szerelmes valónk lyukas zsebeit, és arra esküszünk, hogy íme, ez és ilyen az élet!

A távoli ködöt kémelve, orrunk hegyéig engedjük a fölszentelt ismeretlent, hozsannázunk, hogy látjuk őt, és kitartunk ezeréves védikus mantárakban gajdolt akaratossággal a hitben, miszerint az Ő gyermekei vagyunk. Kíváncsiságom hajt ferde nek sikerült minden utamon. Vajon felismer majd engem?

V. tétel – Kérdőjelek

Ki lótt azon a decemberi délelőttön, a főtéren? Lehetne máshol is olyan gyakori a Svédországban szokásos kérdés: Honnan jöttél? Faggathatjuk az embereket arról, hogy merre tartanak? Ki tudja, ha én sem, merre tartok,

TAR KÁROLY (1935, Kolozsvár) író, szerkesztő. Fémipari technikus, újságírói és tanári, majd sajtóvezetői diplomát szerzett. Publicista, főszerkesztő, aranytollas újságíró. Fél száz (regény-, vers-, riport- stb.) kötet szerzője. 1995-től unokái nevelésére Svédországba távozott, magyar irodalmi és családi lapot, rádióadást alapított és szerkeszt. Munkásságát a Magyar Érdemrend lovagkeresztjével és a Pro Cultura Hungarica díjjal jutalmazták.

hova igyekszem? Hogy s mint? Meddig lesz üres párbeszédünk: Hogy vagy? Hogy vagy? Miért kérdez a gyerekszáj jópofa dolgokat? Szabad nehéz kérdésekre visszakérdezni? Régen mindig megkérdezték: Ki az apád? Az Internet mindent tud? Átmehetsz a gyerekkocsi előtt? Átgázolnál ismerőseiden. Vagy megvárod, amíg ők gázolnak át rajtad? Hogy vagy, Pista, baszd meg, hogy vagy? És a kedves feleséged, baszd meg, hogy van? Mi a fenének ez a rengeteg ember? Mi volna, ha előbb kiirtanád magad? Mitől jó ez a nő? Neked már csak a melle kék? Te is csak a lába közit nézed? Mondjam, vagy ne mondjam, hogy egyből felcsinálnám? Vitézkedünk, vitézkedünk? Merevedészavarod hogy van? Beverjem a pofád? Kussolsz már? Kinek a pap? Látod, látja már az alagút végét? Snájdig gyerek, vajon őt is unja már valaki? Kapaszkodik, látod, milyen nagy bogra köti a nyakendőjét? Miért játssza ez a nagykutyát? Látod a táskáját? Mutasd meg neki, hogy elveszíthető? Minek? Azt hiszed, pénzét hordja benne? Talán papírokat? Értéket? Na, lássuk csak! Segítene, uram? Merre van a...? Nem tudja?! Nem is sejti? Lehet, hogy arra? Vagy inkább a háta mögött? Né, hogy kiguvadt a szeme! Mert gyomron ütöttem egy kicsit? Tényleg? Miért nézett hátra? A haver rögtön tarkón vágta, az is fáj neki? Tényleg? Mi van a táskájában? Mi is kíváncsiskodhatunk, ugye? Tudja mit, kopjon le vagy mindjárt...! Most minek ordít?! Ki figyel magára? Akad valaki ebben a nagy tömegben? Tényleg? Hiszi? Nem hiszi? Látja? Nem látja? Köszönni sem tud? Maga hová való? Gyerekszobája sem volt? Ha ezt tudjuk, azt hiszi, szóba állunk magával? Na de ilyet! Miből gondolja, hogy mi ráérünk?!